Як хмара, як покрів гробовий, лежав над Вкраїною гніт стародавній.

У хмарі прочнулась і нишком росла громовина — копичилась грізная сила.

І ось — блискавиці заграли, ревнули громи, а вітри-гурриканы* роздерли той покрів мертвенний. Ще, жахом обвіяна, стогне земля, улита кривавим дощем, але вже гроза одгриміла, і тануччи плинуть в безладді розірвані хмари.

І ось — в предчутті свого сонця, освячена жертвами, окроплена кров'ю, слізьми обмита, воскресла заплакана Мати.

Врочисто вітайте воскреслу Владарку!

Будуйте будинок нового життя!

Бийте, ломіть без жалю і вагання усі старовинні здобутки неволі: тюрми, кайдани, глибокі льохи, високії мури, тісні закамарки старого життя!

Ущент, до підвалин руйнуйте!

Хай гине в руїнах все темне, лихе, все трухляве, гниле та мерзотне.

Та тільки, — руйнуючи, добре подбайте та з грузу коштовні оздоби уважно збирайте.

Грубі граніти — в підвалини міцні, дерево, цеглу та мармур — у стіни, міддю та крицею добре скріпляйте будівлю, вікна виводьте високі-високі, а двері широкі, щоб сонце проймало будівлю, щоб вхід туди вільний усякому був.

Не жалуйте праці, не жалуйте коштів, несіть подарунки та добре пильнуйте, щоб часом в руїні під навалом грузу не зникли коштовні оздоби колишні.

Шукайте, пильнуйте: срібло та злото і в смітті дзвенить, самоцвіти й крізь бруд заяскріють.

Знайшовши, обвіявши порох, несіть обережно і радо в новую будівлю: будуєм-бо ми не тільки фортецю, не тільки оселю гостинну — будуємо храм віковічний, храм величі, щастя й краси.

Пильнуймо ж оздоб дорогих!

Шануймо свої самоцвіти.

*Гуррикан — ураган.